

Шукачі вже розійшлися, життя навколо заспокоїлось, а я збагнув, що можна було роками уявляти себе деінде, а насправді так і лишитися стояти в першій траві край грузької прірви, де небо супиться над тремким яблуневим квітом і в повітрі вже чується перший морозець від снігопаду, що пройде вночі.

— Що ви всі тут робите? — здивовано поцікавився Банні, коли натрапив на нас чотирьох, що вже чекали його.

— Молоду папороть шукаємо, — відказав Генрі.

А потім ми перешіптувалися в підліску — останній погляд на тіло, востаннє роззирнулися навколо: чи не впустили якихось ключів, не загубили окулярів, чи всі зі своїми речами? — і цугом поверталися через ліс. Я кинув погляд назад, крізь парость, що зімкнулася на стежці одразу за мною. І хоча я пам'ятаю шлях додому, перші самотні сніжинки в сосновому бору, задоволену тисняву в машині, ніби ми були сім'єю, яка вирушала у відпустку, з Генрі, котрий кермував, зціпивши зуби, об'їджаючи всі баюри, та всіма нами, що вихилилися з сидінь і теревенили, мов діти; хоча я пам'ятаю ту довгу жахливу ніч, яка чекала на мене попереду, й усі довгі жахливі дні та ночі по тому, — мені просто варто озирнутися через плече, як усі роки миттєво спадають, і знову я бачу позаду той яр, чиї зелено-чорні схили виднілися за паростью, — картину, що ніколи мене не покине.

Гадаю, колись я міг мати надію на різні історії, тепер же ніяких інших. Це єдина історія, яку зможу розповідати.